

ข้อความของหลวงปู่หล้า เขมปัตโต ที่เขียนถึงฝ่าเท้าของหลวงปู่มั่น

เรื่องที่ลืมนเขียนมานานคือ

(ฝ่าเท้าหลวงปู่มั่นทั้งสองข้าง เป็นตาทหารกรุดเต็มทั้งสองฝ่า)
เวลาสร่งน้ำท่านปรารภว่า(ฝ่าเท้าของเราไม่เหมือนหมู่เพียงเท่านี้)
พูดค่อยๆแบบเย็นๆ (ในยุคหนองผือ ลี้ปี่ที่ข้าพเจ้าอยู่กับองค์ท่านนั้น)
พระณेरผู้น้อยที่ถวายข้อวัตรสร่งน้ำถวายองค์ท่านนั้น ผู้สงวนฟังจึง -
จะได้ยิน (เพราะองค์ท่านก็ปรารภค่อยแบบประหยัดไม่แกมอวด)

ส่วนข้าพเจ้าไม่ได้__อาจเอื่อมถูข้างบน(ระหว่างฝ่าเท้าเสมอๆ)
จำพวกที่ถูหลัง ตัว แขน ขา ฝ่าเท้า นั้น มักจะเป็นพระ ๔-๓-๒-
พรรษาเท่านั้น ได้ถู พระผู้ใหญ่เหนือ ๕-๖-๗-๘-๙- ไปแล้วไม่ค่อย
จะได้ถู ตัว แขน ขา เพราะองค์หลวงปู่เทศน์ว่า สร่งน้ำนี้เว้นให้ผู้น้อย
เขาสร่งเสีย ถ้าพระผู้ใหญ่มาทำขวางผู้น้อย ผู้น้อยเขาจะอายเก้อเงิน
เพราะเขาไม่มีทางเอื่อมมือเข้า และเขาก็กระดากอายดังนี้

ส่วนข้าพเจ้าพรรษาอ่อน แต่อายุสามสิบกว่าในสมัยนั้น
และการที่องค์ท่านปรารภว่า ฝ่าเท้าของเราไม่เหมือนหมู่ นั้นองค์ท่าน
(ปรากฏว่า ปรารภครั้งเดียวเบาๆเท่านั้น ไม่ได้ซ้ำๆซากๆอีก) ส่วนข้าพเจ้า
ผู้สงวนถูฝ่าเท้าก็เห็นเป็นตาทหารกรุดเต็มฝ่าเท้าทั้งสองทางจริง ข้อนี้
ในชีวิตประวัติขององค์ท่านเล่มใดๆก็ไม่ปรากฏเห็น และยุคที่องค์ท่านทรงพระ
ชีวายุ่ ก็บรรดาคลใจไม่มีใครสนใจปรารภ (น่าแปลกมาก) ข้าพเจ้าก็บรรดาค
ลิมอีกด้วย เรียกได้ว่าข้าพเจ้าไม่มีพยานก็ว่าได้ (แต่เอาตาทูตนเองเป็นพยาน)
ยุคก่อนๆก็ไม่มีท่านผู้ใดเล่าให้ฟัง (ชะรอยจะว่าดีชั่วไม่อยู่กับฝ่าเท้าอยู่กับใจกับธรรม)

๐ เรื่องฝ่าเท้าขององค์หลวงปู่มั่นเป็นตาทหารกรุดนี้ เป็นของ
ทรงพระลักษณะสำคัญมาก แต่ก็น่าสนใจมากกว่า ไฉน
จึงบรรดาคไม่ให้พระจำพวกผู้ใหญ่สนใจเอาลงในชีวะ
ประวัติ(กลายเป็นของไม่สำคัญไป)ชะรอยพระผู้น้อยที่
เห็นในเวลาสร่งน้ำถวายแล้ว ไม่เล่าถวายให้พระผู้ใหญ่
ฟัง แต่ข้าพเจ้าเองก็บรรดาคลิม ไม่ค่อยสนใจเล่าเลย

แต่พอมาถึงยุคกฎข้อก่อดอนแก้วเจ็ดสิบปีกว่าๆแล้ว
จึงระลึกเห็น เป็นของน่าแปลกมากแท้ๆที่ลืมหากันลืม
เขียนลง แต่คราวองค์ท่านทรงพระชีวาอยู่ที่ดี หรือ
ทรงพระมรณะกาลก็ดี ไม่มีท่านผู้ใดสงวนปรารถ ก็เป็น
ของคล้ายกับว่าอุตฺตริขึ้นมาภายหลัง แต่ก็ต้องอาศัย
หลักของความจริง ไม่หนีจากความจริงเฉพาะตอนนี้
เป็นพยาน จริงก็ต้องเอาจริงเป็นพยาน เท็จก็ตรงกันข้าม

๐ ชีวะประวัติยุคกฎข้อก่อดอนเป็นยุคสุดท้ายภายใต้ชะราพาธ ถ้าไม่มรณะกา
เลไปเสียแล้ว ชีวะประวัติก็จะไม่จบได้ แต่จะอย่างไรก็ตามที่เถิด
ต่างจะได้พิจารณาว่า เจตนาปฏิบัติพระพุทฺธศาสนาเพื่อประสงค์อะ
ไรบ้าง และจิตใจจะอยู่ระดับใดบ้าง เหล่านี้เป็นต้น แต่บรรยาย
พอสังเขปก็เอาละ จะบรรยายไปมากก็จะเป็นหลายวรรคหลายตอน
และก็ความพอดีพองามใน โลกนี้ไม่รู้ว่าจะอยู่ระดับใดแน่ ถ้ามาก
เกินไปเล่มก็ใหญ่ลงทุนก็มาก ท่านผู้อ่านก็จะระอาอีก นำพิจารณา
และก็คล้ายๆกับว่าตนเป็นผู้ประเสริฐเลิศล้ำ ระฆังไม่ดังก็ตีจนระฆัง
แตก แต่จะอย่างไรก็ตามอาศัยเจตนาเป็นเกณฑ์ ก็แล้วกันกระมัง

หล้า